

קובץ

האור לחיים

שנה רביעית

מאמרים ושיחות

מרן ראש הישיבה

הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת כי תצא תשפ"א

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
20:42	19:52	* 19:02	י-ם
20:39	19:50	19:00	ת"א
20:42	19:52	19:02	חיפה
20:40	19:50	19:01	ב"ש

* לנוהגים 40 דק': 18:42

הזמנים עפ"י לוח המאור בהוצאת מוסדות "אור החיים"

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**

052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת כי תצא תשפ"א

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אחריו" - חומש דברים

1 ..... המפתח לתשובה

פניני אור החיים הקדוש:

6 ..... חילוץ הנשמה משבי הסטרא אחרא

פרשה למעשה:

15 ..... חובת ההשתדלות

19 ..... לטפל לעזור ולדאוג לכל צרכי הזולת

חנוך לנער:

23 ..... יסוד הבנין הרוחני

המפתח לתשובה

לכן, ראשית כל צריך האדם לדעת מהו חטא ומהי עבירה. עליו ללמוד על חומרתה של העבירה, איזו טומאה היא משפיעה על העולם. זה השלב הראשוני, הבסיסי.

ואז מגיע השלב הבא: אם הוא ידע מהי עבירה, הוא יהיה מודע למעשיו, וידע לבחון אותם לגופם.

כשימצא במעשיו איזשהו חטא ועוון, הוא ידע להכיר בחטאו. ואם ידע להכיר

בחטאו, ישכיל להתחרט עליו, לתקן את מעשיו, ולקבל על עצמו שלא ישנה בחטא ההוא - ונמצא שעשה תשובה שלימה.

נמצא שבלי הכרת החטא אין תשובה, וכשמכיר בחטאו - פתוחה הדרך לתשובה.

היסוד הראשון של תשובה הוא ידיעת החטא.

אם האדם לא מכיר בחטאו, אם אינו מודע לכך שחטא - לעולם לא יתעורר לעשות תשובה - על מה יעשה תשובה, הרי לשיטתו הוא לא חטא כלל...

"ראשית כל צריך

האדם לדעת מהו

חטא ומהי עבירה"

הבעיה העיקרית אצל אדם המרוחק מהתורה היא, שאינו יודע כלל שהוא חוטא.

הוא מכיר את עצמו ולא מוצא כל פגם במעשיו.

הוא חושב בליבו: "אני אזרח הגון. אינני פושע - אינני גונב, אינני רוצח; אני בסדר גמור".

לכן, כאשר מדברים איתו על חזרה בתשובה, הוא תמה: "מה אתם רוצים ממני? תניחו לי לנפשי. מה לא בסדר אצלי?"

כך אומרת הגמרא (פסחים נג ע"ב): "כל המטיל מלאי לכיס תלמידי חכמים - זוכה ויושב בישיבה של מעלה, שנאמר: 'כִּי בָצַל הַחֶקְמָה בָּצַל הַכֶּסֶף'" (קהלת ז, יב).

ידועה השותפות של "יששכר וזבולון". שנים עושים ביניהם הסכם: האחד עוסק בתורה, השני עוסק בפרקמטיא. מרווחיו הוא תומך ומחזיק את העוסק בתורה, ומכוח זה הוא זוכה למחצית משכר תורתו.

כך היה אצל יששכר וזבולון בני יעקב. "יִשְׁשַׁכָּר חָמַר גֶּרֶם" (בראשית מט, יד) - "סובל עול תורה, כחמור חזק שמטעינין אותו משאוי כבוד" (רש"י בראשית מט, יד), ו"זְבוּלֹן לְחוּף יַמִּים יִשְׁכֵּן" (שם) - "שהיה זבולון עוסק בפרקמטיא, וממציא מזון לשבט יששכר, והם עוסקים בתורה. הוא שאמר משה: 'שְׁמַח זְבוּלֹן בְּצִאֲתָהּ וַיִּשְׁשַׁכָּר בְּאַהֲלֵיהָ' (דברים לג, יח), זבולון יוצא בפרקמטיא, ויששכר עוסק בתורה באוהלים" (רש"י שם פס' יג).

איזו זכות ומעלה גדולה יש למי שעוסק בתורה! "תורה מגנא ומצלא" (סוטה כא ע"א) - התורה מגנה ומצילה. על ידי לימוד התורה מתכפרים עוונותיו של האדם.

מי שעובר על המצוות, על ידי עסק התורה יכפר על נפשו.

מהפסוק: "זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם" (ויקרא ז, לז), למדו חז"ל (מנחות ק"ע א), שאם היו לאדם חטאים ועוונות, יעוסק בתורת העולה והמנחה, החטאת והאשם, ויחשב לו כאילו הקריבם על גבי המזבח, ועל ידי כך יכפר על חטאיו.

אך כל זה שייך רק במי שהוא תלמיד חכם ובקי בחדרי תורה. ומה יעשה מי שהוא בור ועם הארץ, ואינו יודע צורת אות?

אם אינך יודע ללמוד, תתמוך בתורה הקדושה, תחזיק בממונך את עמלי התורה, ועל ידי כך תוכל ליהנות מסגולתה וממעלתה של התורה הקדושה.

משכר לימוד התורה שלך".

שמעון הסכים. הוא עסק בתורה, ועזריה אחיו יצא לפרקמטיא. כל רווח שהרוויח עזריה, מחצית ממנו היה מפריש לאחיו שמעון.

בזכות שעזריה החזיק את אחיו שמעון, היה שמעון יכול לגדול לתנאי בישראל. ואכן, חכמים הנחילו לעזריה את הכבוד הראוי לו. בדרך כלל קוראים לתנאי או לאמורא על שם אביו - רבן יוחנן בן זכאי, רבי יהושע בן לוי וכיוצא בזה. אך שמעון לא נקרא על שם אביו. בכל מקום שהזכירו את שמעון, הוא נקרא "שמעון אחי עזריה". בכך רצו חכמים לרמוז שהתורה שלמד שמעון מיוחסת גם לאחיו.

שקל הקודש כפול היה (בכורות ה ע"א), רמז לכך שגם לומד התורה מקבל שכר שלם על לימודו, וגם התומך והמחזיק בו מקבל שכר שלם [וכפי שנרמז בשם יששכר - יש-שכר, ללומד ולתומך].

לאורך הדורות היו הרבה "יששכר וזבולון". רבותינו (סוטה כא ע"א, ויקרא רבה כה) מספרים על שני אחים, שמעון ועזריה - שמעון עסק בתורה, ואחיו עזריה החזיק אותו. "אתה תמשיך לשקוד על התורה", אמר עזריה לאחיו שמעון, "ואני אעסוק בפרקמטיא, ומחצית מרווחי אתן לך, אבל כל זאת בתנאי אחד: כשם שאתה תקבל מחצית מרווחי, כך אני אקבל מחצית

לעילוי נשמת

חיים בן אהרון ז"ל

בית המדרש, וישב על פי הארובה ומשם שמע את דברי תורתם של רבותיו - שמעיה ואבטליון.

אותו היום ערב שבת היה, ותקופת שבת היתה, וירד עליו שלג כבד.

כשעלה עמוד השחר אמר שמעיה לאבטליון: "אבטליון אחי! בכל יום הבית מאיר, והיום הוא אפל, שמא יום מעונן הוא?"

נשאו עיניהם לגג וראו דמות אדם בארובה.

עלו ומצאו את הלל כשהוא מכוסה במעטה של שלג בגובה שולש אמות.

הורידוהו מן הגג, רחצו וסכו אותו, והושיבוהו כנגד המדורה. למרות שהיה זה יום שבת, אמרו: "ראוי זה לחלל עליו את השבת."

שלמה המלך אומר (משלי כו, יח): "נִצָּר

רבותינו שם ממשיכים ומספרים על מקרה שונה:

הלל ושבנא אחים היו. הלל עסק בתורה, ואחיו שבנא עסק בפרקמטיא. הלל, כידוע, היה עני מרוד. הוא עבד כחוטב עצים, והשתכר במטבע עלובה של טרפעיק אחד ביום. מחצית ממנה היה נותן לשומר בית המדרש כדי שיוכל ללמוד תורה אצל רבותיו, והמחצית השנייה נועדה לפרנסת בני ביתו.

שבנא, האח העשיר של הלל, היה יכול להחזיקו, אולם הוא לא מצא לנכון לעשות זאת. הוא חשב כי כל אחד אחראי על עצמו - הן במישור הרוחני והן במישור הגשמי.

הגמרא (יומא לה ע"ב) מספרת, שפעם אחת לא השתַּפֵּר הלל כלל, ולא הניחו שומר בית המדרש להיכנס. עלה לגג

הגיע ל"תכל'ס": "אני מעוניין לתת לך מחצית מממוני, ובתמורה תזכה אותי במחצית מתורתך".

יצאה בת קול ואמרה: "אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז בבוז לו" (שיר השירים ח, ז).

התורה של הלל היא תורה של מסירות נפש, תורה כזו אינה נקנית בכסף!

כשהלל היה רעב לפת לחם, מדוע אז לא באת לעזור לו? אילו אז היית תומך בו, היית יכול לזכות בחלק מתורתו. כעת מאוחר מידי.

עכשיו, אחרי שהוא הגיע למנוחה ולנחלה, אתה נזכר בו?! כעת אתה רוצה לקנות את התורה שלו?! - "בוז בבוז לו".

הלל הוא נשיא ישראל, ובמעמדו הרם הוא גם עשיר. הוא כבר לא זקוק לך. איחרת את המועד!

תאנה לאכל פריה". מסירות הנפש של הלל לתורה רוממה אותו, עד אשר נעשה מגדולי הדור, והתמנה לנשיא ישראל - הנשיא הראשון בשושלת נשיאי ישראל, בן אחר בן.

כל עוד היה הלל עני מרוד, שבנא לא מצא בו ענין.

כששמע שבנא שאחיו נהיה נשיא, בבת אחת השתנה הכל... - כעת היה מעוניין מאוד להיות בקשר עם הלל אחיו. הוא דמיין לעצמו כיצד הוא הולך ברחוב ואנשים מצביעים עליו: "הנה אח של הנשיא..."

בא אל ביתו של הלל. השומרים בפתח עצרו אותו, ושאלוהו: "מי אתה?"

"מה זאת אומרת 'מי אני', אני אחיו של הלל..."

אפשרו לו להיכנס. הוא נפל על צוארי אחיו, והחל לספר לו על עסקיו הגדולים ועל עושרו הרב. ולבסוף

חילוץ הנשמה משבי הסטרא אחרא

והקב"ה מזהיר את עם ישראל, שוב ושוב, להתרחק מעריות ומזימה, ולא לעשות ככל תועבות הגויים - וכאן, יהודי קדוש, מופרש ומובדל מכל סרך של איסור, נכשל בדבר ערוה?!

ידוע המעשה עם ה"אור החיים" הקדוש שהלך בשיירה. הרגילות היתה ללכת בשיירות משום הליסטים והחיות הרעות שהיו מצויים בדרכים.

לפתע החל מורה הדרך של הקבוצה לצעוק: "סכנה מתקרבת! קבוצת אריות, צמאי דם, צועדת לכווננו. עלינו למהר ולנסוע לכוון הנגדי". כל הנוסעים העבירו את מבטם לרחוק, אך שום אריה לא נראה באופק.

"האם אתה רואה אריה באופק?" שאלוהו.

"לא! אינני רואה", השיב המנהיג. "אולם אני מבחין שאוזני הסוסים מתנדנדות, והם - הסוסים - שומעים שאגות גם ממרחק שאוזן של בן אדם

פִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה עַל אִבְיָהּ... וְרֵאִיתָ בְּשִׁבְיָהּ אִשֶּׁת יַפֶּת תֹּאֵר וְחִשְׁקָתָּ בָּהּ (דברים כא, י-יא).

כותב ה"אור החיים" הקדוש:

"צריך להעיר בענין, למה יצו ה' כדברים האלה לטמא אדם עצמו בבת אל נכר, ובפרט בעת מעשה הנס - במקום שצריך להוסיף טהרה ודבקות בה' - יתיר לעשות מעשה כיעור השנאוי אצלו יתברך, וזה יפעיל הרחקת דבקותנו בו יתברך וגו'".

בדרך הפשט, קשה מאוד להבין פרשה זו של 'פת תואר'.

כיצד יתכן שלאדם צדיק, היוצא במסירות נפש למלחמה, ומעמיד את עצמו בסכנת חיים, יקרה סוג כזה של תקלה - לראות גויה במלחמה ולחשוק בה, על אף היותה אפילו אשת איש?!

גם הגויים יודעים ש"אלוקיהם של אלו שונא זימה" (סנהדרין קו ע"א),

איננה שומעת".

[באמת זהו דבר פלא עצום. הקב"ה נתן לכל בריה חושים מיוחדים כדי שתוכל לחיות. פרפר יכול להריח דבר ממרחקים אדירים, וכך הוא מוצא את בת זוגו הפרפרית. ציפורים יכולות לעוף אלפי קילומטרים, הלוך וחזור, בלי מכשירי ניווט. הסוסים יכולים לשמוע ממרחק של עשרה קילומטרים, וכך יכול היה בעל השיירה לזהות את הסכנה המתקרבת].

אמר ה"אור החיים" הקדוש: "אין צורך לברוח לכיוון הנגדי. אפשר להמתין כאן, ללא דאגה. האריות יגיעו וילכו כלעומת שבאו בלי לעשות כלום. למי שישאר איתי - יש 'תעודת בטוח' ממני".

תלמידיו של ה"אור החיים" הקדוש הביעו, כמובן, את רצונם להישאר, וסמכו בלב שלם על רבם. אף בעל השיירה הבין שלא דבר ריק הוא, והמתין גם הוא עם כולם.

אכן, כעבור זמן קצר התקרבו האריות השואגים לעברם. ה"אור החיים"

הקדוש אמר לכולם להמתין במקום. הוא ניגש אל האריות וגילה את עצמו בפניהם. באותו רגע הפכו האריות את פניהם וברחו מן המקום. ה"אור החיים" הקדוש חזר אל בני הקבוצה ואמר להם:

"הכתוב אומר (בראשית ט, ב): 'וּמִוֹרְאָכֶם וְחַתְּכֶם יִהְיֶה עַל כָּל חַיַּת הָאָרֶץ'. זאת אימת? כאשר אדם שומר על עצמו מכל דבר ערוה. ואני, מעודי ועד היום הזה, לא היה לי שום קלקול בענין זה! לכן ידעתי שהאריות יפחדו ממני ויברחו".

הקב"ה שונא זימה, ומי שמקדש את עצמו ומתרחק מערוה - נעשה שליט על כל הבריאה!

סיפור דומה אירע עם דודו של ה"אור החיים" הקדוש, רבי יהודה בן עטר, שהלך בשיירה, והתנה מראש עם מנהיג השיירה שיגיעו למחוז חפצם בעוד היום גדול, לפני כניסת השבת. בסופו של דבר ההליכה התמשכה, ושעת כניסת השבת קרבה ובאה.

שדמות דיוקנו - כשהוא רוכב על גבי אריה היתה חקוקה בה.

חיית השדה נכנעת, ועושה שלום, עם הצדיקים השומרים על קדושתם ונזהרים מכל דבר ערוזה. שירה של אריות שואגים לטרף נכנעה, והרכינה ראשה, בפני ה"אור החיים" הקדוש לאחר שנוכחו לראות כי לא פגם בברית קודש, אף לא פעם אחת בימי חייו.

לפני שנחזור לענייננו, לבאר את פרשת יפת תואר, נקדים עוד מאמר חז"ל על החומרה שיש בנשיאת נשים שאינן ראויות:

בתקופת נבוכדנצר היו שני נביאי שקר: אחאב בן קוליה וצדקיהו בן מעשיה. הם היו מרמים את האנשים במצח נחושה.

כשאשה באה לפניהם לשאול על העובר שבמעיה, היו אומרים לה אותם נביאי השקר: 'את תלדי בן'. לאחר שהלכה אמרו לכל הממתינים בתור: 'היא לא תוליד בן, אלא בת'...

רבי יהודה ביקש מהמנהיג לעצור, ולהישאר בשבת במקום. אך הוא סירב בטענה שהדבר מסוכן. הותר את רבי יהודה שם, והשיירה המשיכה בדרכה.

היה זה באמת מקום סכנה. הסתובבו שם חיות טורפות וליסטים מסוכנים, אך רבי יהודה לא רצה לחלל את השבת ובטח בה' שישמור עליו.

לפתע הגיע אריה והתיישב בסמיכות לרבי יהודה כתלמיד היושב לפני רבו ומאזין לו. כך, במשך כל השבת, ישב האריה לידו והגן עליו מכל פורענות.

במוצאי שבת האריה החל להשמיע קולות כאילו הוא מבקש מרבי יהודה שיעלה על גבו. ואכן, הוא עלה עליו, והאריה הרכיבו עד למחוז חפצו.

כשאנשי העיר ראו את המחזה המופלא הזה - רעדה אחזתם, והם החלו לנוס על נפשם בהולים ורועדים. האריה הוביל את רבי יהודה לביתו, שם הורידו, והלך כלעומת שבא.

רבי יהודה בן עטר, היה גדול עולם, ומאז אותו מאורע הכינו לו חותמת

חז"ל (סנהדרין צג ע"א) מספרים, שלנבוכדנצר היתה בת יפת תואר. שניהם באו אליה, "אחאב אמר לה: 'כה אמר ה' הישמעי אל צדקיה'. וצדקיה אמר: 'כה אמר ה' הישמעי אל אחאב'".

השנים היו מוערכים ונערצים גם בעיני הגויים, ובתו של נבוכדנצר התייחסה לדבריהם ברצינות. פנתה לאביה וסיפרה לו על שני נביאים שעתידיים לצאת ממנה.

נבוכדנצר - ששלט על כל העולם - היה פיקח עצום, ואמר לה: "לא יתכן! אלוקיהם של אלו שונא זימה הוא! כשהם יבואו אליך שוב - שלחי אותם אלי". השנים שמחו להזמנה, ובאו לפני המלך.

שאל אותם: "מי אמר לכם את זאת הנבואה? והם ענו: הקדוש ברוך הוא."

והיה אם לבסוף ילדה בת, והאשה היתה באה, זועמת וצועקת: 'שקרנים! נביאי שקר!' היו אומרים לה: 'תשאלי את כל אלו שעמדו בתור, שאמרנו להם שתלדי בת ולא בן! - ומה שאמרנו לך שיהיה זה בן - משום שידענו שיש לך רק בנות, ואם תשמעי שגם עתה יש לך בת - תתאכזבי ותצטערי, וזה עלול להזיק להריון'.

ואם לבסוף ילדה בן, והיו כולם באים נועמים: 'הרי אמרתם שתהיה זאת בת', ענו להם: 'תשאלו אותה! לה גילינו את האמת שיהיה זה בן. ומה שאמרנו לכם שתהיה זו בת, הוא משום שלאשה זו יש רק בנות, ולא רצינו שיהיה עליה עין הרע'...

שקרנים אלו היו שטופים בעריות. הכתוב אומר עליהם (ירמיהו כט, כג): "יַעַן אֲשֶׁר עָשׂוּ נְבִלָה בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּנְאַפוּ אֶת נְשֵׁי רֵעֵיהֶם".

לעילוי נשמת

רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל

שאל אותו נבוכדנצר: "יודע אני שאתה צדיק. אם כן, מדוע שלטה האש, במקצת, בבגדיך, ואילו על חנניה, מישאל ועזריה לא שלטה האש כלל?"

השיב לו: "הם היו שלושה, ואני אחד. שאלו נבוכדנצר: "והרי אברהם אביכם היה גם הוא יחיד!"

ענה לו: "אצל אברהם לא היו רשעים יחד איתו, ולא ניתנה לאש רשות לשרוף, אבל יחד איתי היו גם רשעים, וניתנה לאש רשות לשרוף. אוי לרשע ואוי לשכנו".

הגמרא מסיימת ומבארת - מדוע באמת נענש ושלטה האש בבגדיו?

"אמר רב פפא: שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה, ולא מחה בהן. שנאמר: 'וַיְהוֹשֵׁעַ הָיָה לְבָשׁ בְּגָדִים צוּאִים' (זכריה ג, א), וכי דרכו של יהושע ללבוש בגדים צואים? אלא, מלמד שהיו בניו נושאים נשים שאינן הגונות לכהונה, ולא מחה בהן".

יהושע, הכהן הגדול, קיבל על עצמו לעשות כל מאמץ להוכיח את בניו

"והרי שאלתי את חנניה, מישאל ועזריה, והם אמרו לי שאסור?"

"אנחנו נביאים כמותם!" - השיבו למלך - "להם הקב"ה לא אמר, ולנו הוא כן אמר".

אמר להם: "יש לי מעבדה מקצועית לבדוק מי נביא אמת ומי נביא שקר. למעבדה הזאת קוראים: כבשן האש. אכניס אתכם לתוכה - כפי שהכנסתי את חנניה, מישאל ועזריה - ואם תצאו חיים כמותם, סימן שאתם נביאי אמת!"

אמרו לו: "המעבדה שלך טובה לשלושה אנשים, שיש להם 'זימון'... אבל אנחנו רק שנים".

אמר להם: "תבחרו לכם שלישי, את מי שתרצו, ותיכנסו שלושתכם למעבדה".

הם בחרו את יהושע הכהן הגדול, כי סברו שזכותיו הרבות תגנה עליהם.

מה שקרה שאכן נבוכדנצר הכניס את שלושתם לכבשן האש. הם - נשרפו, ואילו יהושע הכהן הגדול רק נחרכו בגדיו.

תחת הבגדים הצואים.

עתה, לאחר שראינו את החומרה
היתרה שיש בעריות, ובנשיאת נשים
אסורות, נחזור לענייננו:

כיצד יתכן שאלוקים - שהוא שונא
זימה - יכשיל את הצדיקים היוצאים
למלחמה דוקא בזימה?

את השאלה הזאת שואל ה"אור
החיים" הקדוש, וזה לשונו: "צריך
להעיר בענין, למה יצו ה' כדברים
האלה לטמא אדם עצמו בבת אל
נכר, ובפרט בעת מעשה הנס - במקום
שצריך להוסיף טהרה ודבקות בה' -
יתיר לעשות מעשה כיעור השנאוי
אצלו יתברך, וזה יפעיל הרחקת

ולדרבן אותם לקבל על עצמם תשובה
גמורה, ואז אמר לו המלאך: "הִסְרֹו
הַבְּגָדִים הַצְּאִים מֵעַלְיֹו... וְהִלְבֵּשׂ אֶתֶּךָ
מִחֻלְצוֹת".

הבגדים הם משל לבניו. יהושע לא
התייאש מבניו!

לפעמים קורה שילדים סוטים מן
הדרך, משנים כיוון. אסור אף פעם
לאבד תקוה. כל ימיו בעמוד והחזור.
אל תאמר: 'לא ישמעו אותי'. חס
וחלילה! סופם של דברים שנאמרים
מהלב, בנעימות, שאינם חוזרים ריקם,
ולבסוף הם מחלחלים.

כמו שאירע ליהושע שהחזיר
בתשובה את בניו, וזכה ללבוש לבסוף
מחלצות, שהם בגדים נאים ולבנים,

פתיחת ההיכל

של תפילת הפרנסה בראש השנה

ברוב עם

ניתן להשתתף בקניית פתיחת ההיכל
של תפילת הפרנסה (בתרומה חד פעמית)
ביום ראש השנה - בשיבת אור החיים
* סגולה בדוקה וידועה לפרנסה בשפע בכל השנה *

לתרומות: **02-500455**
ניתן למסור שמות לברכה

דבקותנו בו יתברך?".

ביותר קשה, מה פשר "ההיתר" שנתנה להם התורה לשאת את יפת התואר, וכיצד זה מתיישב עם היראת השמים שלהם?

חז"ל דרשו בספרי: "וחשקת בה" - ואפילו כעורה".

שואל ה"אור החיים" הקדוש, מדוע צריכה היתה התורה לכתוב "יפת תואר", וכדי שלא נחשב שמדובר דוקא ביפת תואר, הוסיפה התורה וכתבה "וחשקת בה" לרבות כעורה? - יכלה התורה שלא לכתב 'יפת תואר' וממילא לא יהיה צורך לרבות כעורה? מכוח קושיה זו, מבאר ה"אור החיים" הקדוש באריכות את עומק ופנימיות הפרשה, שאינה כלל כפשוטה.

חז"ל אומרים על פרשה זו (קידושין כא ע"ב): "לא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע". בפשטות ההבנה היא, כי מאחר שלאותם היוצאים למלחמה יש יצר הרע, לכן התירה להם התורה יפת תואר. וזהו פלא גדול, שהרי כל

תכלית האדם היא להיאבק ביצרו הרע, ומן הראוי היה להילחם בו ולא להיכנע לו ולהתיר יפת תואר!

ברם סוד הדבר, על פי האמור בזוהר הקדוש "שבחטא אדם הראשון נשבו כמה נשמות יקרות ביד סטרא אחרא, והם נשמות הגרים".

הקב"ה ישתבח שמו, ברא מחצב של נשמות, ואת הנשמות הללו רצה להוציא לאור העולם, כדי שיעשו רצונו יתברך. אבל בעקבות חטא אדם הראשון, נישבו הנשמות ל'סטרא אחרא'.

אין לנו כל מושג והבנה בחטאו של אדם הראשון, ואפילו אם התורה כותבת שהוא חטא, אין זה חטא במושגים שלנו, כי אין לנו כל השגה במהותו של אדם הראשון, יציר כפיו של הבורא יתברך. אומנם בתורה מסופר שהוא אכל מעץ הדעת בניגוד להוראתו של השי"ת, אבל אלו הם דברים פנימיים ועמוקים.

ברם לדעת רבותינו, בשל חטאו זה של אדם הראשון, היו כמה נשמות שאמורות היו לצאת לעולם ולהביא

- "וחשקת בה". אותה תשוקה אינה נובעת מתאוה, שהרי בעת מלחמה, כאשר חיים ומות לפניו, וחיו תלויים לו מנגד, אין מקום לתאוה רגילה.

הוא הרי נתון כל הזמן במלחמת הישרדות, וכי כעת הזמן לחשוב מחשבות כאלה?

תשוקה זו, שורשה בעובדה שאותה 'אשת יפת תואר' היא נשמה מיוחדת שצריך להוציאה משבי הסטרא אחרא ולהחזירה למקורה, לכן התירה התורה לקחתה. אין מדובר בהיתר של תאוה חלילה, אלא בהיתר, שכל מהותו העלאת הנשמה מתהומות הסטרא אחרא, אל שורשה הטהור.

מביא ה"אור החיים" הקדוש את דברי המקובלים, כי נשמת רבי חנינא בן תרדיון היתה דבוקה בשכם בן חמור. הדבר רמוז במה שאמרו שכם וחמור לאנשי עירם: 'וְהָאֶרֶץ הַזֶּה רַחֲבַת יָדַיִם לְפָנֵיהֶם' (בראשית לד, כא). המילה 'רחבת' היא ראשי תיבות - 'רבי חנינא בן תרדיון'. הדרך היחידה שניתן היה להוציאה משכם היא דרך הצדיקה

אורה גדולה, ובמקום זאת הן נישבו בידי הסטרא אחרא. זהו בעצם החטא הגדול של אדם הראשון, שבעקבות חטאו ישנן נשמות עשוקות בידי השובה הגדול.

ראיה לכך מביא ה"אור החיים" הקדוש: "וצא ולמד כמה וכמה גדולי עולם באים מהאומות, ורות המואביה תוכיח, וכמה גדולי עולם, שמעיה ואבטליון ואונקלוס הגר וכאלה רבות, רבי מאיר ורבי עקיבא".

על כך אומרת התורה: "כי תצא למלחמה... ושבית שביו". תיקח בשבי את הנשמות הללו, שהסטרא אחרא לקחן בשבי. מדובר בנשמות גבוהות מאוד, ואין זה פשוט להוציאן מהשבי. יש אחד מיני אלף שיכול להצליח לעשות זאת בקדושה עילאית, שהנשמה תצא ותאיר את העולם. כאשר אדם יוצא למלחמה, עליו לחפש את הנשמות הללו.

והנה פתאום הוא רואה אשה יפת תואר. רבותינו אומרים 'אפילו כעורה'. פתאום הוא מרגיש תשוקה

הקדושה דינה.

כאשר ראה שכם את דינה, נאמר בתורה: "וַתִּדְבֹק בְּנִפְשׁוֹ בְּדִינָה בֵּת יַעֲקֹב" (שם, א). משמעות הדבר, שהנפש הקדושה שהיתה טמונה בשכם בן חמור דבקה בדינה.

כאשר אומרת התורה "וַתִּצֵּא דִינָה בֵּת לְאָה" (שם, א) - היא לא יצאה לטייל בעיר ללא סיבה, שהרי מדובר בצדיקה גדולה - אלא היא ידעה שנשמתו של רבי חנינא בן תרדיון נמצאת בשכם. היא חיפשה את הדרך להוציאה משם.

הרי כך ראינו בכל הדורות, את הנשמות הקדושות של גרי הצדק.

פתאום יוצא גר צדק, כמו הגרף פוטוצקי שיצא מהנצרות, ומקבל על עצמו את היהדות, עד שהוא מוכן להישרף על קדושת שמו יתברך.

כך נאמר על ה"בן איש חי", שהגיע להשתטח על ציונו של בניהו בן

יהוידע, שר צבאו של שלמה המלך, ונדבק בו חלקיק מנשמתו של בניהו בן יהוידע.

לכן כמעט כל ספריו קרויים על שמו, כמו: "בן איש חי", "בן יהוידע", "רב פעלים", "מקבציאל" ועוד. כל זה הוא שאב מנשמתו הקדושה של בניהו בן יהוידע, והיא אשר הביאתו למעלות נשגבות.

לכן אומרת התורה, כי כאשר יעסוק האדם במצוה זו של מלחמה, יגלה ה' את עיניו להכיר בגויה שיש בה 'יפת תואר' הינו "נשמה קדושה הנקראת 'יפת תואר', כי זוהר נשמות הקדושות מופלא ועצום הוא".

מעתה מובנים דברי חז"ל שאמרו "ואפילו כעורה". כי מאחר שמדובר בעניין של מצוה, שאין בינו לבין תאוה גופנית ולא כלום, לכן אם מדובר בנשמה קדושה, אין הבדל אם האשה יפה או כעורה, שהרי המשיכה אליה נובעת בשל נשמתה הגבוהה שיש לחלצה משבי הסטרא אחרא.

חובת ההשתדלות

הנהוגים בעולם. כי הא-ל ברא עולמו ובנאו על יסודות עמודי הטבע, וגזר שיהיה האש שורפת, והמים מכבים הלהבה, וכמו כן יחייב הטבע שאם תיפול אבן גדולה על ראש איש שתרוצץ את מוחו, או אם יפול האדם מראש הגג הגבוה לארץ שימות וכו'" (ראה שם עוד בענין בארוכה).

הכל נגזר מלמעלה, ומכל מקום אדם צריך לשמור את עצמו!

לדוגמא: ישנה כיום מערכת הגנה הנקראת "כיפת ברזל", המסוגלת לירט טילים שאויבינו שולחים לעברנו.

איננו רשאים לוותר על השימוש במערכת בטענה, שהרי 'אם נגזר מן השמים שהטיל יפגע במישהו - כיפת ברזל לא תעזור, ואם לא נגזר - לא יקרה כלום גם בלעדיה', לפי שחובה על אדם להתנהג על פי דרך הטבע!

פִּי תִבְנֶה בַּיִת חֲדָשׁ וְעִשִׂיתָ מַעֲקָה לְגַגְךָ
(דברים כב, ח).

כתב ה"חינוך" בביאור מצוות מעקה (מצוה תקמו): "להסיר המכשולים והנגפים מכל משכנותינו, ועל זה נאמר 'ועשית מעקה לגגך'. והענין הוא, שנבנה קיר סביב הגגות וסביב הבורות והשיחין ודומיהן, כדי שלא תכשל בריה ליפול בהם או מהם. ובכלל מצוה זו לבנות ולתקן כל כותל וכל גדר שיהיה קרוב לבוא תקלה ממנו. וזה שהזכיר הכתוב 'לגגך', דבר הכתוב בהווה".

בהמשך הוא כתב: "משורשי המצוה, לפי שעם היות ה' ברוך הוא משגיח בפרטי בני אדם, ויודע כל מעשיהם וכל אשר יקרה להם טוב או רע בגזרתו ובמצותו לפי זכותן או חובן, וכענין שאמרו זכרונם לברכה (חולין ז ע"ב) 'אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה' - אף על פי כן צריך האדם לשמור עצמו מן המקרים

לקחתם - לשם שלחם!

איננו בקיאים בחשבונות שמים. יתכן כי דוקא ההשתדלות שנראית לנו כמתאימה, וכמו במקרה הזה להעביר את השנים לעיר לוז, היא דוקא זו שהביאה למותם. מכל מקום אין זה פוטר אותנו מלעשות את ההשתדלות ההגיונית על פי הטבע, כדי לנסות ולמנוע את התקלה.

החינוך ממשיך וכותב: "ואומנם יהיו קצת מבני אדם אשר המלך חפץ ביקרם לרוב חסידותם ודבקות נפשם בדרכיו ברוך הוא, המה החסידים הגדולים אשר מעולם אנשי השם, כמו האבות הגדולים והקדושים והרבה מן הבנים שהיו אחריהם, כמו דניאל חנניה מישאל ועזריה ודומיהם, שמסר הא-ל הטבע בידיהם, ובתחילתם היה

הגמרא (סוכה נג ע"א) מספרת, שלשלמה המלך היו שני סופרים.

יום אחד ראה שלמה את מלאך המות והבחין בו שהוא עצוב.

שאלו לסיבת היותו עצוב, ומלאך המות הסביר לו שמן השמים תובעים ממנו אותם שני סופרים, והוא אינו מצליח ליטול את נשמתם. שלמה המלך רצה להצילם. מסרם לידי השדים ושלחם לעיר לוז, שאין מלאך המות שולט בתוכה, אולם כשהגיעו לשערי העיר לוז, עוד טרם נכנסו לתוכה, מתו.

למחרת ראה שלמה המלך את מלאך המות כשהוא שמח.

שאלו לסיבת שמחתו. מלאך המות הסביר לו שבדיוק לאותו מקום שממנו תבעו ממנו מן השמים

הגאון מוילנא ולא יעזו להתקרב אליו. מכל מקום גם הוא ראה צורך להיזהר מהמאורעות הטבעיים, וחשש לשתות ממים מגולים שמא נחש שתה מהם.

בתקופה שלפני שלוש מאות וחמישים שנה חיפשו היהודים מקום מחסה לברוח אליו מפני האינקוויזיציה ומסעי הצלב שמהם סבלו בכל אתר. הם ניסו להגיע לאנגליה, שם ריחם עליהם המלך, והסכים לקבלם לארצו. דא עקא, אנשי הכנסיות פעלו בפרלמנט לבל יתנו אשרות כניסה ליהודים, ואכן נחקק חוק האוסר ליהודים להיכנס.

רבי מנשה בן ישראל, רבה של הולנד, הפציר במלך אנגליה לבטל את החוק, אך ככל שהמלך ניסה להפעיל את סמכותו על הפרלמנט - לא עלה בידו לבטל את החוק.

לימים מת מלך זה, וקם תחתיו מלך רשע מרושע, שונא ישראל, היפוכו הגמור של המלך שקדם לו. הוא חיפש כל טצדקי שבעולם להרע ליהודים.

הטבע אדון עליהם, ובסופן לגודל התעלות נפשם נהפוך הוא, שיהיו הם אדונים על הטבע, כאשר ידענו באברהם אבינו שהפילוהו בכבשן האש ולא הוזק, וארבעת החסידים הנזכרים ששמו אותם 'לְגֹאֵ אֶתְּוֹן נִרְאָא יְקַדְתָּא'... 'וּשְׁעָר רְאִשְׁהוֹן לְאֵ הִתְתְּרָךְ' (דניאל ג, כג-ז).

ורוב בני אדם בחטאם לא זכו אל המעלה הגדולה הזאת, ועל כן תצוונו התורה לשמור משכונותינו ומקומותינו לבל יקרנו מות בפשיעותינו, ולא נסכן נפשותינו על סמך הנס. ואמרו חז"ל (תענית כ ע"ב) שכל הסומך על הנס - אין עושים לו נס. ועל הדרך הזה תראה רוב ענייני הכתובים בכל מקום, כי גם בהילחם ישראל מלחמת מצוה, על פי ה' - היו עורכים מלחמתם ומזיינים עצמם ועושים כל עניינם כאילו יסמכו בדרכי הטבע לגמרי, וכן ראוי לעשות."

מנהגו של הגאון מוילנא זצ"ל היה, שלא לשתות מים שעמדו מגולים גם במשך היום. הסטייפלר זצ"ל נהג גם הוא כמנהג הזה. והרי הדבר פשוט וברור שגם נחשים ירעדו מפניו של

ללא ספק, היהודים התאכזבו מהחוק שנחקק ואסר את כניסתם, ולבסוף התברר שדוקא החוק הזה הביא להם את הישועה.

הוי אומר: עינינו קצרות רואי. הקב"ה מנהל את העולם, ולו הישועה.

מה שמוטל עלינו הוא לעשות את ההשתדלות הנדרשת ולהתפלל להשי"ת שישלח לנו את הישועה.

איגלאי מילתא למפרע שהחוק שאסר את כניסתם של היהודים למדינה - היה חסד ה' עם עמו!

לו היו היהודים מגיעים בהמוניהם לאנגליה - ללא ספק היו סובלים סבל רב מאותו מלך, עד כדי שהיה מתנקם בהם ומגרשם מארצו.

זה מה שקורה לעתים רבות: אדם מתאכזב מדבר, ורק לאחר זמן הוא נוכח לדעת כי הדבר היה לטובתו.

פתיחת ההיכל
של תפילת הפרנסה **בראש השנה**
ברוב עם

ניתן להשתתף בקניית פתיחת ההיכל של תפילת הפרנסה (בתרומה חד פעמית) ביום ראש השנה - בישיבת אור החיים * סגולה בדוקה וידועה לפרנסה בשפע בכל השנה *

ניתן למסור שמות לברכה לתרומות: **02-500455**

לטפל לעזור ולדאוג לכל צרכי הזולת

ומתוקנים.

אילו היינו מודים לה' שעשה לנו כל צרכינו, עלולים היינו לומר לעני שבא לבקש צדקה: "שמח במה שיש לך", "איזהו עשיר השמח בחלקו"... והקב"ה כמוכן אינו רוצה בכך, אלא מבקש שכל אחד יראה למלא את כל חסרונו של הזולת, ויעשה מצידו את כל המאמצים כדי להיטיב, לעזור לו ולהחיות את נפשו.

יהודי אחד הרגיש תחושת גירוי גדולה בגבו, ולא ידע את נפשו. כל נסיונותיו הכושלים לגרד את גבו בידי לא צלחו, ולא היה לו די כסף על מנת לשכור אדם זר שיגרד עבורו. מה עושים?

האדמו"ר הקדוש רבי משה ליב מסאסוב זצ"ל הקשה, מפני מה נתקנו כל ברכות השחר בלשון רבים: "מתיר אסורים", "זוקף כפופים" וכיוצא בהם, ואילו ברכת "שעשה לי כל צרכי" נאמרה בלשון יחיד, ולא "שעשה לנו כל צרכינו"?

הוא תירץ, שביקשו חכמינו ז"ל להורות לנו בזה, שרק כלפי עצמו צריך האדם לחשוב שהקב"ה מילא את כל צרכו ומחסורו, ולהרגיש "איזהו עשיר השמח בחלקו" (אבות ד, א), אך כלפי הזולת אין לו להרגיש כך. חובה קדושה מוטלת עליו לטפל, לעזור ולדאוג לכל צרכי הזולת, ולא לפטור את עצמו עד שיהיו כל צרכיו של חברו עשויים

שמח היהודי שמחה גדולה, וכהודאה לבורא יתברך שהצילו מעונש המלך, החליט לעשות סעודת הודיה בשבת קודש בבית הכנסת. כל תושבי העיר התאספו, והוא סיפר להם את מעשה הניסים שאירע לו - שזכה להינצל מעונש המלך, ולא זו בלבד אלא גם להתעשר בעושר גדול.

שנים מן המשתתפים ששמעו זאת החליטו גם הם לנסות את מזלם. למחרת יום השבת הלכו שניהם לעמוד המדובר והחלו מתגרדים בו. לא חלף זמן רב, ושוטר שהבחין בהם הביאם למשפט לפני המלך.

המלך גער בהם על ביזוי כבודו, והשניים טענו, שלא היה להם כסף לשלם לאדם שיגרד את גבם, ומחוסר ברירה עשו מה שעשו. לא קיבל המלך את טענותיהם, ומיד ציוה לאסור אותם בבית האסורים למשך שלושה חודשים.

נדהמו היהודים - "הֲמָהּ יָאוּן בְּן תַּמָּהוּ נִבְהָלוּ נִחְפְּזוּ" (תהילים מח, ו). "אדוננו המלך", אמרו, "בשבוע שעבר טען

ברוב יאושו יצא מביתו, והחל לטייל ברחובות העיר. לפתע ראה מולו עמוד בעל ארבע זוויות.

מושלם לגירוד! - חשב היהודי לעצמו, ובמהירות נשען בגבו עליו והחל לנוע מצד לצד ולגרד את עצמו, כשהוא נאנק ונאנח בהקלה.

לרוע מזלו לא נתן דעתו לכך שעל עמוד זה חקוקה תמונת המלך. לא חלפו דקות רבות עד שהבחין בו שוטר חמור סבר, ומיד הורה לו להיכנס לניידת, והביאו לבית המלך באשמת ביזוי כבוד המלכות.

היהודי לא ידע את נפשו, ופרץ בבכי מר לפני המלך. הוא חזר ומלמל כי כלל לא הבחין שהעמוד הוא אנדרטת המלך, ואילו היה יודע זאת לא היה מתגרד שם בשום פנים ואופן.

ניכרים דברי אמת. המלך האמין לו ופטר אותו מעונש, ולא זו בלבד, אלא שגם העניק לו שק מלא מטבעות זהב מאוצרות המלך, כדי שיהיה לו די כסף לשלם עבור גירוד גבו, ולא יאלץ למצוא לו פתרונות מעין אלו.

חז"ל אמרו (קידושין מ"א) "לעולם יראה אדם עצמו חציו חייב וחציו זכאי. עשה מצוה אחת - אשריו, שהכריע עצמו ואת כל העולם לכף זכות".

גישה זו נכונה גם באדם שהרבה לפשוע. גם אדם כזה צריך לראות בעצמו שחציו זכאי, וזאת על מנת שלא יתייאש ויחשוב: "כאשר אבדתי אבדתי".

אדם שזוכר תמיד שהוא רק חצי, ידאג כל הזמן להרבות בתורה, במצוות ובמעשים טובים.

מִרְן רַבְּנֵי עֹבְדֵי יוֹסֵף זַ"ל רָגִיל הָיָה לְסַפֵּר בְּדַרְשׁוֹתָיו, שִׁפְעָם נִיגַשׁ יְהוּדִי לְרַב וְשָׂאֵלוּ: "כְּבוֹד הַרֵב, אֵיךְ נֶחְשַׁב אֲנִי אֶצֶל כְּבוֹדוֹ - צָדִיק אִו רִשְׁעִי?"

חברנו את אותה טענה, ואתה פטרת אותו מכל עונש, ולא זו בלבד, אלא שהעשרת אותו בעושר גדול, ולמה אותנו הענשת? 'השופט כל הארץ לא יעשה משפט'?"

"שוטים שבעולם", השיב המלך, לעומתכם הוא היה יחיד, ולכן לא יכול היה להתגרד בכוחות עצמו, אך אתם הייתם שניים, וכל אחד מכם היה יכול לגרד את גבו של חברו בתמורה לגירוד של השני".

אדם הזוכר שהוא חצי, וחברו חצי, וביחד יוכלו להשלים זה את זה - מצליח להגיע לשלמות, אך אם הוא מרגיש עצמו שלם, ואינו מעלה על דעתו שהוא נזקק לעזרת חברו, דרכו לא תוכל להצליח.

לעילוי נשמת
דניאל בן שרה ז"ל

משום שהיא גורמת לו להתאמץ כל הזמן להשלים את עצמו, ולהוסיף עוד ועוד זכויות.

המילה "מחצית" מורכבת בתחילתה ובסופה מן האותיות מ' ות', המצטרפות ביחד ל"מת". מה יעשה אדם כדי שחלילה לא יגיע למצב של מיתה רוחנית וגשמית? - יכניס באמצע את ה"חצי", ויקבע בעצמו תמיד שעדיין לא הגיע לשלמות בעבודת ה', ולפניו עוד מעלות רבות שעליו לעלות ולהתעלות בהן. כשיחשוב כך, ויהרהר תמיד בליבו על ה"חצי", יזכה להינצל מן ה"מת", יהפוך ל"מחצית" ויזכה לחיים טובים ומתוקנים.

"חצי חייב וחצי זכאי" - השיבו הרב - "ואם תעשה עוד מצוה אחת תהיה זכאי".

הלך אותו אדם, חיפש מצוה לקיים, קיים אותה, ושב לאחר מכן לרבו בשאלה: "כבודו, מה נחשב אני כעת בעיניו?".

"חצי חייב וחצי זכאי" - החזיר לו הרב - "לעולם אל תחשוב שמשום שעשית מצוה אחת נעשית זכאי. לעולם תראה את עצמך כחצי זכאי וחצי חייב, ותרבה בעוד ועוד זכויות ומעשים טובים".

הרואה את עצמו לעולם כחצי, מחשבתו מצילה ומרוממת אותו,

פתיחת ההיכל

של תפילת הפרנסה בראש השנה

ברוב עם

ניתן להשתתף בקניית פתיחת ההיכל של תפילת הפרנסה (בתרומה חד פעמית) ביום ראש השנה - בשיבת אור החיים

* סגולה בדוקה וידועה לפרנסה בשפע בכל השנה *

לתרומות: **02-500455**

ניתן למסור שמות לברכה

יסוד הבנין הרוחני

השרת ואמרו לקב"ה: ישמעאל עתיד להרוג את בניך! אמר להם: עכשיו הוא צדיק, נדון אותו באשר הוא שם ולא יענש.

אם כן מדוע את בן סורר ומורה הורגים על שם סופו?

הרב מאיר רובמן זצ"ל, ראש הישיבה שלי, כתב בספרו "זיכרון מאיר" יסוד גדול:

בעיתו של בן סורר ומורה היא, שאינו שומע בקול אביו ובקול אמו. אדם שאינו מוכן לשמוע, אין לו סיכוי להשתנות אי פעם, וגם כשיגדל ישאר כך, לכן מוטב שימות זכאי ואל ימות חייב.

מי שאומרים לו 'בוא לשיעור תורה',

פִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה אֵינָנו שׁוֹמֵעַ בְּקוֹל אָבִיו וּבְקוֹל אִמּוֹ וְיִסְרוּ אֹתוֹ וְלֹא יִשְׁמָע אֲלֵיהֶם (דברים כא, יח).

בן סורר ומורה נהרג על שם סופו, כפי שמביא רש"י מחז"ל: "הגיעה תורה לסוף דעתו, סוף שמכלה ממון אביו ומבקש לימודו ואינו מוצא, ועומד בפרשת דרכים ומלסטם את הבריות, אמרה תורה ימות זכאי, ואל ימות חייב."

דברי חז"ל אלו מעוררים תמיהה גדולה - ממתני עושה התורה דברים כאלו? איך הורגים אדם כשהוא זכאי? והרי בישמעאל כתיב "שָׁמַע אֲלֵקִים אֶל קוֹל הַנְּעָר בְּאֲשֶׁר הוּא נָשָׂם" (בראשית כא, יז), ואומר המדרש, שבאו מלאכי

בקהילה ברוסיה ומאוחר יותר כאב"ד בלונדון, וביקשה שיתפלל על בנה שימות.

תמה הרב לפשר הבקשה המזעזעת. האם סיפרה בשיברון לב, כי הילד, בנה יחידה, נחטף על ידי הצבא הרוסי, וכמרבית הקנטוניסטים בני גילו, עתיד הוא לעזוב את התורה והמצוות, והיא רוצה שימות זכאי ולא ימות חייב.

אמר לה הרב: "עד שנתפלל עליו כך, הבה נתפלל עליו שישאר ירא שמים, והצבא לא ישפיע עליו לרעה!" ואומנם - כך עשה.

ברבות השנים התברר כי הילד הצליח להישמר מלהיגעל במאכלות אסורים ונשאר בטהרתו ובקדושתו.

והוא אומר 'עזוב אותי משטויות' - יישאר תמיד רשע.

ללמדנו, כמה גדולה היא מעלת השמייעה!

שמיעת דברי תורה מחיה את נפש האדם, כמו שנאמר "שִׁמְעוּ וְתַחֲיוּ נַפְשֵׁיכֶם" (ישעיה נה, ג). אדם שמוכן לשמוע - יש לו תקוה שהוא עוד יתוקן.

קורה שבסביבתו של אדם מתייאשים ממנו וסבורים שחוטא כזה אין לו סיכוי, אולם מי שליבו פתוח - יוכל לקום מכל בור ומכל תחתית!

פעם הגיעה אשה בוכיה אל רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, ששימש כרב

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחה

ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לזרע בר קיימא: אפרת בת שמחה סוליקה

לרפואת: רמי בן חנה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ויקאם הי"ו,

ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,

אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,

התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת: ר' דוד בן איה ז"ל, מרים בת זהרה ז"ל,

מוזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,

תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נג'מה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,

מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל,

יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל ת.נ.צ.ה